

ENGELSKA LANDSLAGSFÖRAREN DAWN WEAVER:

"Mina hundar har lärt mig att handla"

Alla agilityförare vill få loppen att gå snabbare. Spring mer och fortare, säger en del instruktörer. Dock inte den engelska landslagsföraren och instruktören Dawn Weaver, som nyligen var i Sverige och höll kurs. Hennes tips för att få bättre tider är istället att informera hunden tydligare och tidigare om vägen.

TEXT & FOTO: MARI EDMAN

"Knowledge equals speed", alltså "kunskap ger fart", är titeln på agilityboken som den rutinerade engelska landslagsföraren och instruktören Dawn Weaver kom ut med för ett år sedan.

– Egentligen hade jag ingen lust att skriva en bok. Jag gjorde det för hundarnas skull. Det är så vanligt att man ser förare skylla misslyckade lopp på sina hundar. Men det är aldrig hundarnas fel när det inte går som man har tänkt sig. Antingen har föraren varit för dålig på att informera hunden i tid eller så har hunden inte fått lära sig vad föraren menar, säger Dawn Weaver till Hundsport.

Sitt sätt att handla menar Dawn att hon har lärt sig av sina hundar.

– Istället för att tänka ut ett handlingsystem, med regler som jag lär mina hundar, har jag studerat hundarnas reaktioner och på så sätt lärt mig vilket som är det mest effektiva sättet att få dem att förstå vilken väg de ska ta, förklarar Dawn.

Som bevis för att hennes handlingsstil funkar nämner Dawn att hennes hundar inte springer långsammare ju

fler år de har tävlat, utan tvärtom. De litar på henne, har kul och vågar öka farten mer ju mer erfarenhet de får.

Andra kvitton på att Dawn gör rätt är att hon har ett stort antal vinster och placeringar på tävlingar som Crufts och Olympia. Så sent som i somras kom hon femma på European Open och även i år var hon uttagen till det engelska VM-landslaget med två hundar.

Kurs i Stockholm

I september, några veckor före VM, var Dawn Weaver för första gången i Sverige och höll kurs. På en brukshunds klubb i Stockholm. Deltagarna hade hundar i olika storlekar och på olika nivåer och samtliga fick träna på att få hundarna att ta den bästa, säkraste och snabbaste vägen i olika kombinationer.

Till skillnad från de flesta andra utländska instruktörer som tas hit för att dela med sig av sin kunskap har Dawn Weaver stor erfarenhet av att köra hundar i flera storlekar, nämligen small och large.

– Den största skillnaden är hur lätta eller svåra hundarna är att motivera. Jag

Dawn Weaver menar att det absolut viktigaste för att få en agilityhund att springa fort är att den får information i god tid.

Dawn Weaver visar Annika Nilsson hur hon ska jobba med armarna i sitt bakombyte för att få Nikki att svänga in mellan hopphindren.

För att hinna göra antingen ett framför- eller blindbyte mellan de båda hopphindren efter tunneln, utan att bromsa Soukis fart, gäller det att Ulla Fröberg kan skicka Souki till tunnelingången och sticka före.

Helga Westerlind får Dennis att inte ens snegla på slalom genom att springa i ett V och svänga honom mellan hopphindren före.

Självklart lockade det svenska agilityföreare med papilloner att gå kurs för världens kanske just nu mest framgångsrika papillönföreare, engelska Dawn Weaver.

Jenny Morales och Mini tränar på blindbyten efter kontaktfältshinder.

skulle till exempel aldrig använda stopp på kontaktfälten på en smallhund. Det minskar deras motivation för att springa fort, menar Dawn.

Generellt anser hon att largehundar är mer lättmotiverade. Det kan förstås bero på att hon i large kör bearded collie/border collie-blandraser och att hennes smallhundar är papillon, dvärgpudel och blandras.

Hon tycker inte att hon handlar dem särskilt olika, förutom att hon informerar sina largehundar om vägen ännu tidigare än smallhundarna eftersom de springer fortare och tar färre galopp-språng.

Naturligt att följa axlarna

Dawn är övertygad om att det mest naturliga för hundarna är att följa förarens axelriktning. Och att det är oerhört viktigt att hela tiden tänka på den, när man visar vägen och gör sina sidbyten.

De sidbyten som Dawn använder sig av är framför-, bakom- och blindbyten.

– Blindbyten använder jag sparsamt, eftersom jag bara vill göra dem när jag har ett stort försprång och hunden är upptagen med att göra klart ett hinder. Jag skulle aldrig hinna göra blindbyten bland hoppshinder, däremot fungerar de oftast bra efter tunnlar, kontaktfältshinder och slalom.

Hon är även mycket noggrann med var hon använder framförbyten för att byta sida och få hunden att byta riktning. För varje gång som föraren vänder upp mot hunden får den hunden att bromsa, enligt Dawn. Och om hon inte hinner göra ett framförbyte utan att i onödan dämpa hundens fart så väljer hon att handla på ett annat sätt.

Det är inte meningen att framförbyten ska få hunden att korta steget i väntan på att få en ny riktning eller att föraren

ska ställa sig i vägen för hunden så att den måste springa runt föraren. Händer det för ofta har man snart lärt hunden att springa långsammare, menar Dawn.

Dawn är förtjust i bakombyten och lär sina hundar tidigt hur de går till. För henne är det inte att hon korsar hundens linje som är signalen till hunden att byta riktning, utan att hennes riktning är mot mitten av bommen som hunden ska hoppa över och att hon före hindret höjer den bortre armen högre än den som är närmast hunden och visar den nya riktningen.

Muntliga riktningsskordon

Förutom sidbytena använder hon sig av ett antal muntliga skordon när hon styr sina hundar. Inte bara hindernamn utan framför allt för att hela tiden informera hunden om åt vilket håll den ska landa och svänga efter hinder.

– Jag har närmare ett tiotal muntliga riktningsskordon. Utan dem skulle hundarna antingen behöva vänta på mig, få stora svängar eller ta fel hinder. Tänk dig själv om du ska köra in i en rondell, då vill du veta vart du är på väg och hur du ska ta dig ur den så tidigt som möjligt, beskriver Dawn.

De olika riktningsskordona har hon lärt hundarna under grundträningen, alltså innan hon ens börjar med hinderinläringen. Orden som hon använder är väl valda för att hundarna inte ska blanda ihop dem och för att de inte ska ta för lång tid att säga. Dawn säger dessutom alltid sina riktningsskordon i god tid så att hunden inte blir överraskad mitt i en sväng, utan hinner planera sin väg, oavsett om hon även hinner visa hunden med kroppen vart den ska eller inte.

Dawn förstår inte vad jag menar när jag frågar om inte alla de muntliga kom-

Lagerhandling, det vill säga att springa med hinder mellan förare och hund, var ingen match för Martina Ericsson och Troya.

mandona får hunden att dämpa farten, eftersom den måste tänka. Tvärtom. Hunden ska kunna kommandona så bra att den reagerar reflexmässigt på dem. Direkt ska den veta inte bara att den till exempel ska svänga till höger utan också om den ska svänga mjukt eller tvärt, runt hinderstödet eller mot ett annat hinder.

Dawn varken tjatar eller skriker, för det vill hon inte göra på sina bästa vänner – hundarna. Ett kommando som "fram" använder hon enbart när hunden verkligen ska springa rakt fram och är hunden på väg mot fel hinder har hon ett positivt inlärt vänd bort-kommando.

Det är viktigt för Dawn att aldrig någonsin lura sin hund eller att vara otvetydig. För om hunden blir tveksam och osäker dämpar den farten.

Kunskap ger fart

Kom ihåg titeln på Dawns bok – "kunskap ger fart". Det gäller förstås inte bara kunskap om vägen på banan, utan också kunskap om exakt hur hindren ska tas. Självständigt, utan att föraren är där och hjälper till. Hur Dawn bär sig åt för att lära sina hundar att ta hindren som hon vill förklarar hon utförligt i sin bok.

46-åriga Dawn Weaver har hållit på med agility i cirka 25 år.

– Jag började som så många andra med lydnad, men mina hundar tyckte att agility var roligare. Min första agilityhund var en långhårig collie, men jag har alltid kört flera olika hundar. Jag håller fast vid de raser och hundtyper som jag gillar, berättar Dawn för Hundsport.

Under de senaste 10-15 åren har Dawn försörjt sig som agilityinstruktör. Både i Dorset, i sydöstra England där hon bor, och i övriga England och utomlands.

På kursen i Stockholm fick deltagarna öva på att bland annat byta ut ett framförbyte efter kontaktfält mot ett blindbyte, flicka utan muntligt kommando, styra upp följa-med-svängar enbart genom att röra sig i en tvär sväng, träckla flera gånger på rad i ett staket, lagerhandla och olika positioner, riktningar och armrörelser vid inkallningar. Allt för att hundarna skulle springa så fort som möjligt.

Dawn är nog med att på träning inte alltid sätta hunden i startposition och kalla in i alla kombinationer.

– Det vanligaste är ju att man ligger efter i banan och det är ju i sådana situationer som man måste lära sig att kunna handla, som hon säger.

För tillfället har Dawn Weaver sju hundar i olika åldrar som hon tävlar med i stort sett varje helg under sommarhalvåret. Att ha många tävlingshundar tycker hon är bra, bland annat för att varje lopp inte blir lika betydelsefullt. Det är till exempel lättare att välja att frivilligt diska sig för att den bana som domaren har gjort är för motivationsdämpande för den kanske inte färdigtbildade hunden, eller för att vägen är farlig för hunden.

– Det som kan vara svårt är att ställa om sig mellan hundarna och tajma sina signaler rätt när man kör många hundar.

Dawn Weaver har själv aldrig haft någon instruktör, utan hon menar att det hon kan har hon lärt sig genom att titta på sina och andras hundar. Och hon anser att många agilityföreare tänker fel.

– För att få hunden att springa fort behöver inte föraren springa som besatt. Anpassar man sin handling efter hunden, och informerar i tid så att den vet vart den ska, kan man få alla agilityhundar att springa fort. När en hund kör ett lopp ska det se ut som att den redan kan banan.

